

Publicerad 2005-10-14 12:55 av Carl O Andersson

Här kommer fortsättningen på den fullständigt sanningsenliga historien om människorna och djuren på det lilla torpet Kaleröd. Tidigare har berättats om den gamle tuppen &Oskar den Andres; livshotande försök att &spela tupp; , om par

Torpet Kaleröd Del 7. - Napoleons presumtive baneman - Baron Albert von Schiessenverrückt och histor

Söder om Kaleröd, och grannar till Kal´bert och Edit, bodde som tidigare nämnts paret Herrmann på Häringe. På deras marker fanns ett ganska stort dovhjortsbestånd vars fertilitet varje år fordrade en viss avskjutning. Men då herrskapet Herrmann själva inte kunde förmå sig till att skjuta de vackra djuren, hade de som vanligt om åren, bjudit in gamla vänner för att sköta om den saken. Bland dessa fanns en gammal vän till familjen, och en verklig habituë i jaktsammanhang, baron Albert von Schiessenverrückt. Han var en flitig gëst hos herrskapet Herrmann och deltog i de flesta jakterna, sëvida dessa inte skedde under den kalla ërstiden.

Baronens syn hade emellertid under de senaste ëren së till den grad fërsëmrats att hans jaktlicens utan tvekan skulle ha dragits in, om det inte varit fër hans goda kontakter inom de beslutande myndigheterna. De tilltagande synproblem, tvingade honom dock att allt oftare byta glasëgon, och de han fër tillfëlet tvingades bëra var fërsedda med linser av së tjockt specialglas, att de av betraktaren lëtt kunde fërvëxlas med en smërre kikare.

Som fabrikër i ëlbranschen hade baronen under ërens lopp ocksë hunnit skaffa sig en ansenlig rondër. Detta, tillsammans med de korta krumma benen, kom honom att fë ett nëgot bisarrt utseende. Inte pë nëgot sëtt skrëmmande dë hans runda ansikte spred ett sëreget godmodigt intryck. Men han kunde absolut inte kunde liknas vid nëgon Adonis.

Dock var baron Albert von Schiessenverrückt tvërtom en mycket ansedd person bland de ëvriga i jaktlaget. Han var nëmligen en av de 890 stycken som tilldelats riddarkorset av jërncorset med eklëv. Och av dessa en av de fë som fortfarande var i livet.

Vërden, Ernst Herrmann, var dëremot inte ett dugg imponerad. Han kënde nëmligen till sanningen bakom den ëtrëvërda utmërkelësen. Baronën sjëlv hade nëmligen vid ett tillfëlle i berusat tillstënd rëkat berëtta hela historien bakom det uppmërksammade riddarkorset.

Det hade varit i slutet av andra vërldskriget som den gode baronen genom ëdets nyck blivit hedrad med den hëga utmërkelësen. Han hade tidigt pë vëren 1941, trots obefintliga militëra kunskaper, men otvivelaktigt tack vare sina kontakter i den hëgre maktsfëren, plëtsligt blivit utnëmnd till kapten och tilldelats ett skyttekompani.

I samband med att tyska pansarfërband den 6 april 1941 ryckte in i Jugoslavien, blev baronen beordrad att med sitt kompani rycka fram emot Grintarëc i norra Slovenien. Hans uniform var givetvis skrëdarsydd. Staten fërfogade inte ëver uniformer som passade baronëns vël tilltagna kroppshyddë. Styv i korken som alltid, och ën mer nu, iklëdd sin nyuppsyddë blënkande kaptensuniform, tog han sig an uppgiften med glatt mod, och med den fasta fërvisningen om att han genom en heroisk blixëtinsats snabbt skulle visa hëga vederbërënde att han verkligen var en person att rëkna med. En person med unika militëra strategiska kvalifikationer. Och fër sin inre syn sëg han sig redan uppklëdd i fëltmarskalksuniform.

Denna baronëns fërestëllningsbild kom dessvërre att blekna betydligt efter den militëra debuten. Pë grund av

sin obefintliga militära utbildning och totala brist på orienteringsförmåga, råkade han nämligen under framryckningen leda sitt kompani i en cirkel, så att de kom att hamna bakom ett av de egna förbanden. Omedveten om sitt misstag, och övertygad om att han var på rätt plats, tog han för givet att den truppen var fientlig och gav utan tvekan order om eld. Anfallet som resulterade i två döda, sex svårt och elva lätt sårade, samt totalförstörelse av två personbilar, en lastbil och en bandvagn, skulle i vanliga fall ha beskrivits som en mycket framgångsrikt operation, vilket en stolt baron von Schiessenverrückt också till en början gjorde, om det inte varit för den lilla förargliga fadäsen att han anfallit sina egna trupper.

På grund av denna sin första militära insats kan man inte med bästa vilja i världen påstå att baron von Schiessenverrückts debut på det militära slagfältet blev en lyckosam sådan. Och inte heller kunde den betecknas som heroisk. Tvärtom kom den i stället att utgöra hans både första och sista militära insats i kriget och blev av hans närmaste högre befäl också anmäld till bestraffning.

Hans något mera luttrade officerskamrater hade genast insett att baronen inte var någon militär, och att han därmed heller inte besatt de elementäraste kunskaper i krigföringens konst. Detta visades sig med största tydlighet efter det första mötet, då en ärrad löjtnant yttrade efter att baronen lämnat lokalen:

- En typisk jäkla skitstövel som fått ränderna på grund av förbindelser. Stackars satar som får honom som befäl.

Löjtnanten hade dock ett fel i detta sitt antagande. Det blev ju, som nyss relaterats, i stället ett annat tyskt förband som fick ta smällen av baronens inkompetens. Den allmänna uppfattningen bland officerarna var dock att baronen var i totalt avsaknad av den kunskap och skicklighet som i övrigt kännetecknade den tyska officerskåren. Flera veteraner ansåg till och med att baronen utgjorde en skam för deras yrkeskår. Enligt deras mening, var hans olycksaliga krigsinsats av en sådan dimension, att den utan tvekan borde leda till krigsrätt. Det talades till och med om att ställa den gode baronen framför en exekutionspatrull "på grund av kollaboration med fienden". Men återigen ingrep ödet i form av goda kontakter inom den högre militära hierarkin till hans fördel.

För att han skulle slippa straff, skrevs det bakom slutna dörrar ihop en historia, där Titos partisaner beskyldes för det olycksaliga bakhållet, och där baron von Schiessenverrückt i stället blev den räddande ängel som i sista sekunden dykt upp och förhindrat en total katastrof. Dock hade han under denna sin heroiska insats blivit sårad. Han hade i sin vänstra tidning nuddats så olyckligt av en kula att han för resten av kriget blev oduglig till vidare krigstjänst. I rapporten påpekades också att den tappre baronen protesterat livligt mot att bli tagen ur aktiv krigstjänst, men då detta ansetts nödvändigt, i stället krävt att få en tjänst där han ändå på något sätt kunde medverka till landets försvar.

Den påhittade hjältebeskrivningen kom inte bara att rädda den gode baronen från krigsrätt, utan renderade honom dessutom hans första utmärkelse. Järnkorset av andra klass. På dessa falska meriter kom han därefter, att mer eller mindre som en hjälte föras in till Berlin och där placeras som chef på en avdelning för utredningar.

Hans avdelning hade det föga fantasieggande namnet EB-dienst IV, och innebar att han där skulle leda det mindre avundsvärda uppdraget att för arméns räkning "utvärdera och ge en fullständig rapport över åsnors berättigande som dragdjur inom den beväpnade krigsmakten". Han blev strängt tillsagd att ta sitt arbete på djupaste allvar och se till att på ett verkligt seriöst och djuplodande sätt undersöka huruvida åsnor från olika delar av jordklotet hade skilda egenskaper ifråga om kraft, seghet, motståndskraft mot hetta, kyla och infektionssjukdomar. Hur de uppträdde på olika höjder, deras näringsbehov under olika förhållanden, med

mera, med mera. Ja, allt som över huvud taget gick att utreda skulle utredas. En sak som naturligtvis inte avslöjades för anställda på den nyuppsatta avdelningen EB-Dienst IV, var att den endast hade till syfte att fungera som en avstjälningsplats för kronovrak. Kronovrak vars härkomst och släktförhållanden förhindrade dem att ställas till ansvar, vilket med största sannolikhet annars skulle renderat dem en plats framför en exekutionspatrull. Med EB-Dienst IV hoppades de styrande eliminera dessa personers möjligheter att ställa till besvär, samt hålla dem sysselsatta för resten av kriget.

Där satt alltså baron von Schiessenverrückt bakom sitt skrivbord utan att, enligt vad han själv ansåg, ha något meningsfullt att göra. Aldrig kom det några förfrågningar om hur arbetet fortgick, och inte heller några kommentarer eller erkännande över de promemorior, som avdelningen ändå skickade in. Det var som om deras avdelning helt enkelt inte existerade, eller på något sätt i krigskaoset blivit totalt bortglömd av den myndighet under vilken den skulle sortera. Detta faktum hade förvisso heller inte undgått baron von Schiessenverrückt. På rent jäkelskap tog han till den drastiska åtgärden att som promemoria XXIV-IV, vilken skulle handla om "bergåsnors förmåga att tåla syrefattig luft", sända in ett tvåsidigt utdrag ur andra mosebok.

Tanken bakom denna skrivelse var att ta reda på huruvida myndigheterna verkligen intresserade sig för deras utredning eller inte. För om så skulle vara fallet, borde de i alla fall nu få anledning att höra av sig. Antingen med en reprimand eller åtminstone med en förfrågan. Men då ingen sådan kom, fanns det enligt baronens mening endast en slutsats att dra, och som han också delgav sina underlydande på avdelningen:

- Vi har helt enkelt blivit placerade här bara för att vara ur vägen. Och alla våra skrivelser hamnar förmodligen direkt i papperskorgen.

Budskapet mottogs med blandade känslor. De flesta av dem, de som visat minst intresse för arbetet, sade sig ha varit förvissade om den saken ifrån allra första stund. Och då baronen föreslog att de skulle diskutera igenom situationen, var det ingen som opponerade sig. Meningsutbytet som följde blev ganska stormig. Där blöttes många förslag. Det ena vansinnigare än det andra. Till slut enades de emellertid om att inte göra någonting alls. Och de skulle absolut inte klaga. Baron von Schiessenverrückt knackade med sin reservoarpenna på skrivbordet och sa:

- Meine Herren, om man tänker efter, så har vi ju egentligen det ganska väl förspänt. Vi slipper kräla i några skyttegravar, och vi rår oss själva. Ingen jäkel av höjdarna har varit här eller på annat sätt besvärat oss. Därför vill jag komma med ett förslag. Jag tycker vi tar och arbetar för oss själva. Vi passar på och gör våra egna små lukrativa affärer. Själv tänker jag säga upp den gamle ekonomigubben hemma på bryggeriet, och i stället låta Ralf Steiner här, givetvis mot en skattefri betalning, ta hand om den ruljansen. Ja, det vill säga om du inte har något emot det. Och ni andra får väl också ta och hitta på något.

- Nå Ralf, vad säger du? Skulle du kunna sköta bryggeriets ekonomi? Du kommer givetvis att få hit alla papper. Och som extra dusör får du fyra lådor gott Bayerskt öl i veckan för besväret. Jag skall naturligtvis också se till att de skickas hit på statens bekostnad. Om jag skriver en rekvisition, får du hitta på någon bokföringsteknisk finess att gömma det under. Men du får se till och fixa så att jag samtidigt kan göra avdrag för frakte. Va säger du? Det låter inte så dumt va?

Ralf funderade en stund på saken, så nickade han och sa:

- OK, jag accepterar, men på villkoret att du utökar lådorna öl till fem. Jag kan ju för tillfället ändå inte komma på något att göra för egen del. Alltså fem lådor annars . . .
- En jäkla utpressning, det är just vad det är. Men OK, vi säger väl fem lådor då.

Följden av mötet blev att allt som vidare rörde "utvärdera och ge en fullständig rapport om åsnors berättigande som dragdjur inom den beväpnade krigsmakten" helt lades på hyllan, och i stället började var och en att ägna sig åt sina egna personliga affärer. Den gode baronen satte genast in Ralf i sitt arbete, vilket han kom att sköta på utomordentligt sätt. De kunde till och med använda försvarets brevpapper och kuvert vilket kom att bespara bryggeriet utgiften för porto.

Gemensamt kom baronen och Ralf på ett finurligt sätt att rekvirera de utlovade fem lådorna bayerskt öl utan att väcka myndigheternas uppmärksamhet. De rekvirerade ölen med leveransadress "avd. EB-dienst IV Soldatenstresse 8 Berlin för vidarebefordran". under rubriken: "till rekreativa insatser åt sårade högre officerare, vilka gjort förtjänta, utomordentliga och heroiska insatser för Tredje Rikets försvar". Allt gick bra, och då de första fem lådorna anlände, bjöds den första runt, varefter Ralf satte igång med att hitta avsättning bland stadens många krogar.

Då fortfarande inga livstecken hördes från högre instans, vilket ingen av personalen, baronen inräknad hade något emot, fortsatte de att regelbundet kvittera ut sin lön utan att göra ett handtag åt den statliga myndighet under vilken de sorterade. Med andra ord framlevde de sina liv, trots pågående världskrig, i en lugn och trygg tillvaro. De hade ett behagligt liv där de utan motsvarande arbetsprestation, varje månad lyfte sin lön, och åt sig mätta på statens bekostnad, samtidigt som de ägnade sig åt egna lukrativa affärer. De utnyttjade statens lokaler, statens telefoner samt statens brevpapper och kuvert. Man kan därför utan att ljuga påstå att samtliga bland personalen på den speciella avdelningen EB-dienst IV, var mycket nöjda med sina arbetsförhållanden. De fortsatte varje morgon som vanligt att stämpla in, för att därefter arbeta för egen räkning. Och att de varje morgon måste stämpla in, var en sak som baron von Schiessenverrückt höll styvt på.

De levde ändå under ett totalitärt styre, och möjligheten fanns ju att någon underordnad fanatisk kuf med svastikor till pupiller skulle kunna dyka upp för att kontrollera deras bokföring eller arbete. Inte för att de hyste någon rädsla för att där skulle finnas något bokföringsmässigt att klaga på. Det såg deras egna smarta ekonomer, med Ralf i spetsen nogsamt till. Men blotta tanken på att ha en fanatisk nazistisk kontrollant hängande över axlarna, vållade hos samtliga ett visst obehag. Olusten hade till och med resulterat i ett beslut om hur en sådan objuden gäst lättast skulle kunna "elimineras". Ralf hade varmt förfäktade idén att de genast skulle slå ihjäl honom och sedan, så fort skymningen trätt in, gräva ner honom i någon av de närbelägna bombkraterna. En idé som samtliga med acklamation genast antagit. Ralf hade till och med redan försett sig med ett meterlångt stycke vattenledningsrör från en av de bombade husruinerna för ändamålet. Om det senare skulle dyka upp någon och fråga vart kontrollanten tagit vägen, skulle de unisont hävda att de aldrig sett skymten av någon sådan. Det var endast en sak som vållat debatt. Vem som skulle få äran att slå den objudne gästen i huvudet. Det var Ralf och en Fritz Engelhardt som tvistat om vem av dem som skulle få slå den förste eventuelle kontrollanten i skallen. Baron von Schiessenverrückt hade emellertid snabbt fått slut på tvisten genom att föreslå:

- Meine Herren, vi får göra så att vi singlar slant om vem som får klippa till först . . . om och när den saken nu skulle bli aktuell. Och jag tycker faktiskt ni skaffar fram ett rör till, så behöver ni ju inte tvista om det. De två antagonisterna hade då sett varann i ögonen och sedan tagit varandras händer som tecken på att de accepterat lösningen. Men baronen, som såg den mordiska glimten i deras ögon, kunde han inte låta bli att anmärka:

- Nå, nå, nå, nå, jag ser nog vad ni tänker. Gå nu för tusan inte och dra hit någon, bara för att få slå in skallen

på honom. Tänk på att det skulle kunna ruinera allt för oss.

De förväntansfulla blickarna i bägges ögon slocknade och de nickade till tecken på att de förstått och insett det kloka i vad baronen påpekat. Alla på kontoret hade någon gång haft med byråkrater att göra, och var därför helt införstådda i den totala nyckfullhet som kännetecknade kåren. Skulle dessutom byråkraten vara en fullblodsnazist vore detta etter värre. Då skulle precis vad som helst kunna hända.

Eftersom sysslolöshet tär på både humör som tålamod, hade samtliga efter en kort tid skaffat sig något att göra. De flesta drev någon form av egen rörelse som gav dem en extra inkomst, medan de som ännu inte lyckats skaffa sig något sådant, i stället fördrev tiden med någon hobby. Reinhard Schultze till exempel, som varit hundförare i armén och en mycket duktig sådan, hade börjat träna hundar till bönder. Eftersom han älskade hundar, var det för honom mer än en hobby. Det var en passion. Han tränade hundar till att känna igen statliga kontrollanter. Hundar, som i god tid skulle varna bonden så att denne hann leda bort och gömma undan de djur han inte uppgivit till kontrollmyndigheten. Djur som var ämnade att säljas på svarta börsen. Schultze, som tidigare varit hundförare i armén, hade blivit avskedad för att hans hundar haft en tendens att på ett mystiskt sätt "försvinna". Eftersom inga av de andras hundar försvann, började hans chefer ana ugglor i mossen. Men då Schultze allmänt ansågs vara den äste hundföraren de någonsin träffat på, lät de honom hållas. Dock kunde de inte förstå varför just hans hundar skulle försvinna.

På ett möte hade den högste chefen framkastat idén att Schultze kanske tyckte så synd om hundarna att han släppte dem fria. Men detta förkastades efter att de övriga hundförarna berättat att Schultze vid ett flertal tillfällen varnat dem från att släppa sina hundar ur sikte och sagt: "Om en hund kommer bort ifrån sitt hem, husse eller matte, så kan det gå riktigt galet. Hunden kan faktiskt dö av sorg. Tänk på att hundar är flockdjur och som sådana, skulle de förlora fotfästet om de blir skilda från sin flock. Så vad ni gör grabbar, så förlora inte er hund. Det säger jag er."

Hans kamrater hade också vid förhören bedyrat att:

- Stackars Schultze hade varit helt borta av sorg, då någon av hans hundar försvunnit. Han hade givit sig ut och letat helt på egen hand. Letat både natt och dag i flera dygn, och inte blivit människa igen förrän han efter någon vecka fått sig tilldelad en ny hund.

Vid förhören hade Schultze bedyrat att han alltid var mycket noga med att se till så hundarna blivit ordentligt inlåsta. Han påstod också att han till och med brukade gå ut ett par extra gånger sent på kvällarna för att försäkra sig om att allt var som det skulle. Flera av förhørsledarna misstrodde dock honom starkt. Men eftersom han kom ifrån en högt uppsatt nazistisk familj, och som tidigare påpekats, visat sig vara den förnämste hundtränaren av alla, och han inte kunde beslås med ha gjort något fel, undgick han också att bli föremål för bestraffning. När de försvunna hundarnas antal uppgick till nio stycken, och det enbart varit hans hundar som försvunnit, fick den ansvarige chefen emellertid nog. Han hade inte längre något annat val än att ta Schultze ur tjänst. Men i stället för en enkel biljett till östfronten, såg hans kontakter till att han kom att placeras under baron von Schiessenverrückt på EB-Dienst IV inne i Berlin. Ett ställe där han "var ur vägen".

*

För sin egen del hade den gode baronen sedan slutet av december 1944 börjat roa sig med att fantisera ihop promemorior om förslag till förtjänstmedaljer. Han författade de mest utstuderade dokument, där han föreslog sig själv till riddarkorset av järnkorset med eklöv för hjältemodiga insatser. Han hittade på flera hjältedåd där platserna, slagen och det mesta av förloppen var reella, men historierna för övrigt rena

skämten. Han stämplade dem med de stämplat han kunde finna, och skrev själv under med kända marskalkars och generalers namnteckningar. Efter att sedan ha läst igenom dem, och funderat vad han kunde ha gjort annorlunda och bättre, rev han sönder dem. Han hade naturligtvis aldrig någon tanke på att sända dem vidare till högre ort, men ödet ville, som många gånger tidigare i hans fall, något helt annat. Hans tidsfördriv med författande av dessa ansökningar hade under tiden utvecklats till en skön konst, och vid ett tillfälle då han var mer än nöjd med en promemoria, glömde han riva sönder den. Den blev därför liggande kvar på skrivbordet när han gick för dagen. Han hade totalt glömt bort att springpojken, sist av alla gick runt och samlade ihop dagens utgående post för att se till att den blev ivägskickad. När denne, den aktuella dagen, kom i på baron von Schiessenverrückts kontor och upptäckte skrivelsen vilken fortfarande låg kvar på skrivbordet, tog han för givet att också den skulle skickas iväg och lade den till den övriga posten. Inne på sitt eget lilla krypin, frankerade han först alla färdiga brev, och tog därefter upp baron von Schiessenverrückts skrivelse och läste igenom den.

- Aha, det gäller en ordenansökan. Då skall vi se . . .

Han sökte bland pärmarna, tog fram och slog upp "Ordnar och Utmärkelser 1939". När han hittat rätt adress, skrev han denna på ett nytt A5-kuvert, stoppade ner baronens promemoria, frankerade och la kuvertet bland de övriga i sin postväska. Därefter klädde han på sig, gick ut, låste dörren och gav sig iväg till poststationen. Så hände det sig att den 17 februari 1945, en orolig och mycket förvånad baron von Schiessenverrückt fick en kallelse att åka över till rikskansliet och där ta emot riddarkorset med eklöv av självaste Adolf Hitler.

*

Strax efter fyra anlände grannen Anders med häst och vagn. Han hade tagit med sig tre och en halv säck överbliven sättpotatis, och sa:

– Jag hade glömt och kasta bort dem. Vet inte om den duger till grisfoder, för den är väl inte så där alldeles perfekt, det medger jag. Den har börjat bli lite ankommen och luktar ju lite grann, men efter vad jag förstått är Napoleon inte så kräsmagad. Jag tänkte vi kunde göra ett provkok, så får vi se om den går ner.

Annars kan vi slänga den i gödselhögen, för där kommer den säkert att göra nytta. Men som sagt, vi kan väl göra ett försök och se om den går i griseländet. Eller vad tycker ni?

– Jo, ve kan väl gärna ett försök. Men då skulle förvåna mä ôm ente Napoleon tar’t, för jä ser då sannerligen ingen bôtten in.

– Nå då så, men först går vi väl och tar det berömda matvraket i betraktande. Jag är så nyfiken på hur han ser ut. Är han inne i stian?

– Nja stia ô stia, den har bleve för liden åt’en, sô han får klare sä mä en hög halm på gôlvet brevé Olga. Ô då ser ut ô gå rekti bra. De trivs me varandre. Men no sô går de löse b&agge två där ude på änge.

Kal´bert gjorde en svepande sväng med armen utåt gårderna. Han förklarade för Anders att eftersom Napoleon ändå gav sig iväg ut för att söka mat, så var det lika bra att han fick göra s&llskap med Olga och gå omkring som han ville. De kom ju själva hem ordentligt på kvällarna, så det var ingen fara. Ja, det vill säga Napoleon brukade vid vissa tillfällen sova över ute i naturen då han fått lite för mycket i magen av Kalles drank. Kalle Karlsson var en man som brände till husbehov och sålde till en fast kundkrets där

Kal´bert var en bland många andra. Kalle hade sagt att Napoleon gott kunde få dranken så slapp han hålla ut den i skogen till ingen nytta.

– T&nk på att då ä en j&kla massa kraft ô n&ring i’n. Ô då verkar sôm

ôm Napoleon kräver en hel del å den sorten, sô stor ô krafti sôm han har blevve. Han har jo te ô mä fått bedar, fast’en han ente ä mer än fyre, fem månar. Ô de ä nock den förste gris jä sett sôm fåtttt bedar i den åldern. Dä ä då ett sôm ä säkert.

Och Napoleon var inte den som sa nej till dranken. Tvärtom skulle man snarast kunna tro att han betraktade den som sin älsklingsmat, när man såg honom stå med halva huvudet begravt i den spritdoftande smeten och vräka i sig. Detta torde nog också vara orsaken till hans täta utflykter ut i skogen. Han vågade helt enkelt inte riskera att Kalle skulle hälla ut dranken på grund av att han inte dök upp.

De dagar som han kalasat på Kalles drank kunde man för Napoleon betrakta som ”icke dagar”. Vid dessa tillfällen kom han inte hem på kvällen utan sov över ute i skogen. Han låg där ute under någon gran och snörvlade, ”full som ett svin”, vilket för Napoleons del i det här fallet också torde vara ett fullt adekvat uttryck.

Att Napoleon heller inte var så värst bevandrad inom geometrin, där det bevisas att den kortaste vägen mellan två punkter är den raka, märkes tydligt dagen därpå, då han på sin meanderliknande, slingrande vandring sökte ta sig hem.

Då han efter sin golgatevandring äntligen lyckats komma hem till stallet, vräkte han sig ögonblickligen ner i halmen, där han sedan låg orörlig och drog timmerstockar så att det dallrade i fläsket. Och ”dagen efter”, var dagen, där till skillnad från alla andra dagar, aptiten hos den gigantiske grisen totalt lyste med sin frånvaro. Åtminstone vad det gällde tiden fram till klockan fyra, för det var först då, som han började repa sig.

Detta var också en erfarenhet som Kal´bert tagit till sig, och han undvek därför sorgfälligt att uppehålla sig nere i stallet före klockan halv fem. Hade man som Kal´bert, på nära håll en gång upplevt Napoleons sätt att ta sig upp ur bakrusets dvala, så såg man nogsamt till att undvika detta i fortsättningen. Det var nämligen ingen uppbygglig eller angenäm upplevelse. För då Napoleon var i färd med att göra sitt föga belevade uppstigande från rusets bakgård, behövdes varken ett känsligt luktorgan eller en dito mage, för att önska sig så långt bort från fyllesvinet som möjligt.

Den store grisens uppvakningsritual startade med att de våldsamma, regelbundna snarkningarna ändrade karaktär och övergick till ett mer stackatoliknande tempo. Fradga trängde ut ur trynet, och snarkningarna blandades med våldsamma rapningar och fnysningar samtidigt som även hans bakre del började blanda sig i leken. Knorren på den korta svansen rätade ut sig och brakningar och utdunstningar av samma våldsamma karaktär som tidigare kommit från framändan, kom nu som ett eko även från den bakre regionen.

Det var som en tävling mellan grisens båda ändar, där de två försökte överträffa varandra i dåligt uppförande. Och om det endast varit för de förskräckliga ljuden, kunde man väl ha haft fördragsamhet. Men så var tyvärr inte fallet. Ty ifrån den liggande dallrande griskroppen uppsteg en gråaktig dimma i samband med varje pruttande, rapande och fnysande, som avgav de mest kväljande, illaluktande och kvävande gaser man kan tänka sig. De var så vedervärdiga att till och med den gamla märren Olga, härdad och van som hon var efter alla åren på torpet, nu ansåg att situationen överskred gränsen för det uthärdliga och tog sin mats ur skolan genom att ge sig ut i friska luften.

Dock verkade det som om Napoleon själv genomgick denna vedervärdiga fas helt opåverkad. För så fort den var överstånden, visade han upp samma våldsamma aptit som tidigare och gav sig omedelbart åter ut på sin ständiga jakt efter mat. Och han åt allt, vilket Edit en vacker dag bittert skulle få erfara.

De av henne så ömt vårdade fina rödblommade pionerna som brukade pryda husets ena vägg, och som hon

älskade så djupt, var plötsligt en dag bara inte där. De var försvunna. Puts väck! Åtminstone vad det gällde själva blommorna. Endast en liten del av de gröna stjälkarna och några tilltufsade blad stod spretande kvar. Märken efter Napoleons klövar avslöjade med all önskvärd tydlighet att det var han som varit framme. Det enorma svinet visade sig tydligen ha samma kärlek till blommor som Edit, och då i synnerhet till pioner – hennes pioner. Dock kunde man av de tragiska spåren att döma, konstatera att denna hans kärlek tog sig ett något annorlunda uttryck än hennes.

Man skulle kunna tro att Edit blivit fullständigt tillintetgjord när hon fick syn på förödelser, men väl medveten om att Napoleons dagar ändå snart var räknade, och tanken på den mängd kött och fläsk detta skulle tillföra hushållet, fick henne att svälja förtretet. Pionerna skulle ju ändå komma tillbaka nästa år igen och lysa upp husväggen, och trots att det då också skulle finnas en ny gris på torpet, fann hon sannolikheten att denne skulle kunna vara av samma skrot och korn som den nuvarande, mindre än att få en meteorit i huvudet.

*

Och tiden gick. Årets dagar minskade medan Napoleons vikt och storlek ökade. Det potatisland som skulle förse dem med potatis över vintern, kom dessvärre aldrig att infria deras förväntningar. De blev i stället tvingade att be Anders om potatis för hela året. Den egna skörden brukade annars räcka ända fram till april, innan Anders behövde rycka in, men i år blev det som sagt annorlunda. Och det var Napoleon som såg till den saken. Under ett av sina hungerutbrott hade han en dag helt enkelt bara tagit sats och sprungit rakt igenom inhägnaden av hank och stör, bökat upp hela potatislandet och satt i sig det som fanns.

Det var Kal´bert som hittade honom där han låg mitt på den uppbökade åkerlappen, svullen som en tunna och högljutt snarkande. Men detta blev för Kal´bert droppen som fick bägaren att rinna över. Åsynen av det uppbökade, förstörda potatislandet fick honom att se rött. Med de hemskaste svordomar osande ur käften rusade han in och hämtade sitt gamla muskedunder. Han var så uppretad att han utan att tveka skulle ha placerat ett par hagelsvärmar i Napoleons dallrande fläsk, om inte Edit tursamt nog gripit in. – Ä du ente rektit klok? Ente kan du väl skjute en gris mä ett hagelgevär. Då skulle du jo fördärva fläsket pån. Då måtte te rekti kuler ôm då ska være te nôn nötta. Då begriber du väl. Ô då ä all bättre att du là grisen være, för då ä jo ändå snart d´gs ô ta livet ån. Men ve får nock ta ô sl´kt’en före oktober, för annars k´mmer han ô åte ôss ur huset..... Sô sôm han vräker i sä.

Då Anders efter ett par dagar fått nyss om händelsen och lovat förse dem med potatis, lugnade Kal´bert äntligen ner sig.

Men att Napoleon, trots de nedskurna ransonerna, ändå fortsatte att växa förbryllade dem i allra högsta grad. De hade ju övergått till att ge honom de ”normala” portioner som han fått före historien med inbrottet i stallet. Den händelse de antog var den utlösande faktorn till hans omätliga aptit. De kunde inte längre hänga med i hans ätande. Att ge honom mat var som att hålla den i ett bottenlöst hål. Det fanns helt enkelt ingen botten i honom. Och nu ansåg de sig inte längre ha vare sig råd eller tillgång till all den mat som Napoleon fordrade. Att han på egen hand skaffade sig mat, kunde de räkna ut – men vad, varifrån och hur, föredrog de att inte veta. De tyckte det var bäst så, för de hade en olycksbådande känsla av att vetenskapen bara skulle kunna ställa till obehagligheter för dem.

Men för Napoleon existerade inga känslor av det slaget. För honom var det precis tvärt om. Han lufsade iväg på sina matjakter, lika nöjd och glad som tidigare. Och även om han till äventyrs skulle ha märkt av de

nerskurna ransonerna, så visade han ändå inga tecken på missnöje. Nej, han var den samme gode och glade gris som tidigare. Och han hälsade dem alltid med glada grymtningar när de möttes. Så fort han slukat morgonmålet, vilket ju för hans vidkommande endast betraktades som en liten aperitif före den verkliga måltiden, gav han sig i väg för att på egen hand skaffa sig det efterlängtrade skrovålet.

Man kan med fog nog påstå att Napoleon blev den förste självförsörjande grisen i landet, eftersom han, efter historien med potatislandet, i stort sett fick klara hushållet på egen hand.

Men de hade ändå upptäckt något som gav dem en svag aning om vad som ingick i Napoleons diet. Den första vinken om han matvanor fick de, när han en gång kom hem och Kalbert fann rester av päls i käftan på honom. Nästa oroande tecken var när han hittade fjädrar på samma ställe. Fjädrar, som Kalbert fick en obehaglig känsla av kom ifrån vit leghorn. Samma sorts höns som de själva hade. Och pälsresterna kunde Kalbert som gammal jägare med säkerhet härleda till hare. Däremot var det svårare med de andra fjädrarna. De bekymrade makarna fann nämligen massor av olika sorter i hans mungipor. Det var inte enbart från tamhöns. Nej det var en uppsjö av konstiga fjädrar. Fjädrar skiftade så i form och färg att Kalbert trots sin stora kännedom om de svenska fågelarterna inte var mannen att avgöra varifrån de kom. Han kliade sig bekymrat i huvudet och sa till Edit:

– Jägar, att grisar har börja jaga, då ä ja säker på. Om att han ä en go jägare, då ä ja också säker på. För hare då tar han. Då ved ja. Men hur han bär så åd, stor otömplig m han ä, då kan ja ente begripa. Om fåglane, då begriber ja ännu mindre, för fatt på d m skulle han jo være tvongen om kunne flyga …. Nää, ja trur ente att grisen ä n rekti gris. Då ä n mystiskt m, den s ågen ä klar.

– Jägar, då verkar jo ente rektit klokt. Då ä kanske bäst ta sl"en inna han går tar livet å f&lk?

– Nj`, ve låter" vara ett tag te, s får ve se sen.

Och så fick det bli. Samtidigt som de var rädda att grisen skulle ställa till någon olycka, hade de inte hjärta att gå hans oundvikliga slut i förväg. Därför beslutade de att Napoleon ändå skulle få leva fram till slaktmånaden. Men denna förlängning av Napoleons liv satte sina spår. Det som en gång varit vackra, gröna och blommande ängar, liknade numera en lerig åker. Det var som om en drucken, rasande person planlöst farit fram och tillbaka över marken med en jordfräs. Allt var ödelagt. Detta fick Kalbert en dag när han och Edit stod och betraktade eländet att säga:

– Jä unnrar om ve ente skulle kunne få bidrag uttå staten för att ve h eller lannskapet öppet? Ja har för mä att de bet`lar för s&nt. Om dette här kan de väl ente klage på. De ä väl öppet nock? Eller h trur du?

– Tokstolle, ente kan då väl være s&nt s&om de bet`lar pengar för.

*

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carl O Andersson med Poeter.se id #4639 innehar upphovsrätten